

JVLMA 2018./2019. akadēmiskā gada recenzijas

© Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmija. Šeit publicēto informāciju ārpus mājaslapas jebkādā veidā izmantot drīkst tikai ar tekstu autoru un JVLMA administrācijas rakstisku atļauju. Citējot tekstus, atsauce uz publicēšanas pirmavotu ir obligāta!

2019. gada jūnijs

Laura Švānberga,

muzikoloģijas 4. semestra studējošā

Šī koncertsezona vēl nav galā!

Tā secina kora *Kamēr* mākslinieciskais vadītājs **Aivis GreTERS**, kurš intervijā stāsta par jauno pavērsienu savā un kora radošajā dzīvē, nozīmīgākajiem uzvaras brīžiem un par nākotnes plāniem.

Kā tu trīs vārdos varētu raksturot pagājušo sezonu ar kori *Kamēr*?

Trīs vārdos būs ļoti grūti raksturot, jo sezona joprojām rit un, manuprāt, noslēgums varētu būt tikai septembrī. Vasaras sākumā paredzēts uzstāties Āhenes kora biennālē Vācijā un tad korim ir mēneša gara pauze, kuras laikā mēs viens no otra atpūšamies, lai varētu jūlija beigās tikties. Šis būs kā tāds radošais pārtraukums, lai sagatavots sezonas noslēgumam, paredzēti trīs lieli notikumi – *Vestsaidas stāsta* uzvedums Cēsu mākslas festivālā, kora konkurss Areco, Itālijā un festivāls Džakartā, Indonēzijā, kur mēs būsīm kā vieskoris un es kā žūrijas pārstāvis. Kaut kur starp šiem braucieniem tiks organizēta arī jauno dziedātāju uzņemšana.

“Nevaru prasīt no viņiem, ja pats ar vienu kāju esmu kaut kur citur”

Gada sākums bija ļoti spraigs, jo tieši pēc Jāņa Liepiņa aiziešanas no kolektīva, plānā bija gatavošanās Tolosas Starptautiskajam kora konkursam Spānijā. Noritēja 2 mēnešu intensīvs darbs, kurā tika uzņemti jaunie dziedātāji un gatavojām jauno koncertprogrammu. Sapratu, ka man ir jāatsakās no citiem darbiem, lai varētu maksimāli daudz laiku veltīt šim kolektīvam, lai saglabātu sasniegto līmeni un lai kolektīvs justu manu attieksmi, ka jāizdara vislabāk gan kolektīvam, gan man.

“Filma droši vien var nākt klajā, tikai tad ja ir uzvara”

Īpaši interesants moments bija tieši gatavošanās šim konkursam – strādāju četras reizes nedēļā, arī atsevišķi ar jaunajiem dziedātājiem – man bija svarīgi, lai viņi varētu ielekt līdzī, jo apjoms, kas jāiegūst bija mežonīgs. Viens dziedātājs, kurš sākotnēji hobija, bet nu jau profesionālā līmenī, nodarbojās filmēšanu un video montāžu, jautāja man vai var filmēt visu šo procesu kā gatavojamies konkursam, lai veidotu īsfilmu. Es, protams, teicu, ka to var darīt, viss tika saskaņots un būtībā viņš kļuva par manu

ēnu, esot visos iespējamajos mēģinājumos. Teicu, ka filma droši vien var nākt klajā, tikai tad ja ir uzvara, bet to jau nevar prognozēt – konkurss ir konkurss.

“Vai nu tu kolektīvu aizver ciet, vai nu tu turpini tā, kā viņa vārdam būtu jāskan”

Pāris mēnešus pēc uzvaras konkursā, kora lokā skatījāties filmu. Tas bija ārkārtīgi aizkustinošs moments visiem, jo, gatavošanās tieši šim pārbaudījumam, principā uzdeva jautājumu – vai korim tad ir nākotne vai nav? Manuprāt, šim kolektīvam nav jēga eksistēt tā pat vien un lēnām noiet pa burbuli – vai nu tu viņu aizver ciet, vai nu turpini tā, kā viņa vārdam būtu jāskan. Tas bija ļoti interesanti skatīties uz sevi un kolektīvu no malas – vērot dažādas situācijas un redzēt kontrastu starp pirmajiem mēģinājumiem un konkursu – cik liels darbs ieguldīts tik īsā laika periodā.

Vai šī filma kaut kur ir pieejama plašākai publikai?

Šobrīd nekur nav pieejama, man arī nav, jo, pirmkārt, tas bija aptuveni 60 stundu garš video materiāls, kuru montēt, un tad, kad mēs filmu skatījāties, tā bija aptuveni stundu divdesmit, trīsdesmit gara, un arī pēc tam tā vēl tika rediģēta. Cik es zinu, ir plāns šo filmu sūtīt uz filmu festivāliem un piedāvāt Latvijas Televīzijai. Vispār uztveru filmu kā laika mašīnu, kas ļauj atgriezties pacilājošajās un ļoti emocionālajās sajūtās, kas patiesībā bija arī ļoti grūts un smags darbs, un vispār kā dokumentālo filmu par to, kas ir jāiegulda, lai radītu mākslu, cik daudz ir šo neredzamo darba stundu vienam trīsdesmit minūšu priekšnesumam.

“Savākties uz vienu vienīgu uznācienu – brīdis, kurā jāizdara maksimāli labākais”

Teiktu, ka kaut kas līdzīgs kā šī uzvara konkursā, notika arī pagātnē, kad Māris Sirmāis aizgāja no kora, tas bija īsi pirms viena no Eiropas Grand Prix koru izcīņas posmiem, kad Jānis Liepiņš pārņēma kori. Mākslinieciskā diriģenta maiņa vispār ir milzīgs pārbaudījums ne tikai diriģentam, bet arī korim, jo visi kas bija nākuši uz *Kamēr*, nāca pie Māra Sirmā vai pie Jāņa, šajā gadījumā viņi ir palikuši ar mani un tad būtiski ir kā mēs veidojam šīs attiecības tālāk. Šodien gan es varu tiešām teikt, ka visi dziedātāji ir mani dziedātāji – esam viens otru sapratuši un pieņēmuši.

“Svarīgi, ka esam vienoti tajā ko darām”

Formulējot to, kādam man vajag būt, ir būt tādām, kurš ir maksimāli dabīgs, nesamākslots un patiess savās rīcībās un izvēlēs. Es uzskatu, ka galvenais ir ar kora dalībniekiem runāt un paskaidrot, kāpēc kaut kas notiek tā nevis savādāk, svarīgi, ka esam vienoti tajā ko darām.

Un kas nozīmīgs sezonas turpinājumā?

2019. gadu iesākām mācoties un atkārtojot koncertizrādes *Kalpotājs. Blumbergs. Kamēr...* skaņdarbus, kurus tad ierakstījām diskā, un arī uzvedām koncertos Jūrmalā un koncertzālē Gors. Marta beigās bija franču mūzikas koncerts. Un tagad jau gatavojamies festivālam Āhenē, kur, kopā ar vēl dažiem koriem no Vācijas, izpildīsim R. Vona-Viljamsa *Jūras simfoniju* un sniegsim trīs solokonzertus, kuru programmās

būs sezonas labāko skaņdarbu izlase. Kopumā uzskatu, ka līdz šim ne reizi neesam nokāpuši no skatuves neizdarot visu labāko, to es arī centīšos saglabāt.

Vai arī nākošā sezona iecerēta tik pat grandioza?

Nākošā kora sezona, sākot ar 2020. gadu, paies kora *Kamēr* 30 gadu jubilejas zīmē, pie kā jau šobrīd tiek strādāts. Ļoti ceru, ka dziedātājiem būs liels prieks par jauniem koncerttērpiem. Plānoti trīs vai četri galvenie koncerti, kas dotu iespēju korim parādīt visas darbības sfēras, kuras iesācis jau Māris Sirmais, gan ar jaunas mūzikas popularizēšanu un sadarbību ar jauniem komponistiem, kora *Kamēr* spēju dziedāt ne tikai akadēmisku koncertu, bet arī veidot performanci.

“Kori *Kamēr* negribu izaudzināt par kori, kas zaudē vārdu jauniešu koris. Man šķiet, ka tā ir tā būtība, ka šie jaunie cilvēki izaug kopā. Turpināšu kopt šī kora tradīcijas pēc savas labākās sirdsapziņas.”

Anna Marta Burve,

muzikoloģijas 4, semestra studējošā

* Intervijas pirmpublicējums portālā *Delfi* 12.04.2019

Jēgpilna dzīve mūzikā un Latvijā

Saruna ar itāļu flautistu Tommāzo Pratolu

Rosīgs, perspektīvs, mūziku mīlošs. Tommāzo Pratola ir itāļu flautists – viens no pretendentiem uz pirmās flautas posteni Latvijas Nacionālajā simfoniskajā orķestrī. Tommāzo ir cilvēks, kurš stabili stāv uz savām divām kājām, – nopietns, atbildīgs un organizēts.

Tomēr arī uz ašām rīcībām gatavs. Ja LNSO Eiropas turnejas sākumā pēkšņi un pamatīgi mainās pirmā vieskoncerta programma, viņš gatavs lidmašīnā iemācīties pirmās flautas partiju Pētera Čaikovska Pirmajam klavierkoncertam un pēc tam koncertā veidot elegantu saspēli ar solopianistu – pašu Borisu Berezovski.

18. aprīlī Anglikāņu baznīcā notiks LNSO pūtēju un diriģenta Gunta Kuzmas koncerts, programmā – Bēthovens, Rihards Štrauss un Jēkaba Nīmaņa jaundarbs ar šīgada lieljubilāra Ulža Bērziņa dzeju. Tommāzo būs viens no šī koncerta dalībniekiem, un, tā kā vienmēr ir interesanti uzzināt distancētu skatījumu uz mūsu mazo Latviju caur cittautieša aci, aicinājām flautistu uz sarunu par mūziku, dzīvi un Latviju.

Kur un kā augi? Kā nonāci līdz mūzikai?

Mani vecāki ir mūziķi. Viņi diezgan agri novēroja, ka man patīk dziedāt dziesmas, ko esmu dzirdējis multenēs. Sāku dziedāt korī, un man tas ļoti patika. Pēc kāda laika vecāki pamanīja, ka ir kāda problēma ar balsi, un ieteica pamēģināt instrumenta spēli. Izmēģināju klarneti un klavieres, bet galīgi nepatika, gribēju tikai dziedāt! Vecāki turpināja mani vest uz koncertiem un saviesīgiem pasākumiem, un es atceros pašu pirmo reizi, kad vienā no šiem koncertiem dzirdēju flautu. Nezinu kā un kāpēc, bet jutos ļoti iedvesmots. Teicu, ka vēlos spēlēt to instrumentu.

Kas tevi tik ļoti fascinēja?

Noteikti skaņa, bet arī tas, ka flauta ir viens no retajiem instrumentiem, ko mūziķi netur priekšā savam ķermenim, bet sāņus. Turklāt ap flautu vienmēr virmojusi leģenda, ka tas ir burvju instruments. Man tas likās ļoti pievilcīgi.

Kāda bija tava pirmā pieredze mūzikā, kas lika tev saprast – jā, ar mūziku vēlos saistīt visu savu dzīvi?

Tas nāca ļoti dabiski. Nebija liela notikuma, kas izmainītu manu domāšanu. Sāku mācīties konservatorijā, piedalījos konkursos, guvu uzvaras, un virziens, kurā mans dzīves ceļš gāja, ļoti iepatikās.

Atceros vienu momentu. Man bija kādi 13 gadi, un es sarunāju tikties ar labu draugu, bet nevarēju tam izbrīvēt laiku, jo visu laiku bija jāspēlē, jātrenējas flautas spēlē. Tajā brīdī teicu sev – nē, draudzība svarīgāka, es vairs nevēlos spēlēt flautu! Mamma bija ļoti pacietīga un nekad neuzspieda flautas spēli, ar to saistītos treniņus. Viņa teica – tu vari izdarīt visu, ja laicīgi saplāno savu laiku. Vecāki nekad nespieda darīt to, ko nevēlos, tikai lika saprast – ja labi gribu, varu paspēt visu, ko vēlos.

Ko tu ieteiktu jaunajiem mūziķiem, kuri palaikam nezina, kā sabalansēt visu svarīgo dzīvē?

Jāmāk organizēt laiku. Tomēr vissvarīgākais ir mīlestība pret mūziku. Tev nevajadzētu piespiest sevi, ja jūti, ka tā nav tava lieta. Bet brīdī, kad saproti, ka tā ir tava lieta – nedrīkst pakļauties slinkumam. Saki sev – man nevajadzētu būt slinkam, ja es organizēšu savu dzīvi, varēšu atļauties darīt praktiski jebko.

Skaidrs, ka visam dzīvē ir arī negatīvā puse, kas nevienam nepatīk, bet ir vajadzīga. Piemēram, tev iepatikas flauta un tu izlem iemācīties spēlēt šo instrumentu. Bet tad saproti, ka treniņi paņem vairākas stundas ik dienu un tas ir par grūtu, tāpēc apstājies. Bez grūtajiem brīžiem neiztikt. Ir jāsaprot, ka tā ir pavisam normāla daļa no tā, ko dari, un pamest visu pusratā tikai tāpēc, ka grūti, ir nepareizi. Brīdī, kad kļūdas un neveiksmes pieņemam kā normālu mācīšanās procesa daļu, tās var aizvest līdz kaut kam patiesi skaistam.

Tajā pašā laikā ir cilvēki, kas to vien dara, kā trenējas, un, iespējams, neļauj sev atpūsties, izbaudīt citus dzīves aspektus. Darbaholiķi.

Tas ir katra paša ziņā, ko tu izlem ar savu dzīvi darīt. Viss jau ir savstarpēji saistīts. Caur mūziku mums jārada emocijas, un tās izriet no dzīves pieredzes. Ja esi izvēlējis fokusēties tikai uz vienu dzīves aspektu, kas šajā gadījumā ir treniņi, tu palaid garām ļoti daudz ko, kas ir tikpat svarīgs gan mūzikai gan tev pašam kā cilvēkam. Vienmēr vajadzētu pievērst uzmanību arī tiem dzīves aspektiem, kas nav saistīti ar tavu specialitāti.

Sarunas sākumā pieminēji konservatoriju, kurā aizsāki savas muzikālās gaitas.

Jā, savas mūzikas mācības sāku Alfredo Kazellas mūzikas konservatorijā L'Akvilā, kas ir galvaspilsēta Abrudzo novadam, kurā uzaugu. Sāku mācīties pie Paulo Rosi, un pie viņa nomācījos visilgāk. Sāku desmit gadu vecumā un beidzu 18 gados. Viņš patiesi bija viens no iedvesmojošākajiem manas dzīves skolotājiem, no viņa ieguvu ārkārtīgi daudz. Lieliska personība, atdeva sevi visu studentiem. Kā mūziķis un skolotājs viņš bija ļoti kvalificēts, meistarīgs. Ar viņu kopā pavadītais laiks bija liela laime un veiksmē manā ceļā uz profesionāla mūziķa karjeru.

Ievēroju, ka esi studējis arī divas citas valstu augstskolas.

Vienudien Paulo man teica – tev tagad vajag citu skolotāju, tādu, kas palīdzēs pakāpties citā līmenī, brauc uz ārzemēm, ej pie kāda flautista, kas ir nozīmīgs pasaules līmeņa mūziķis un kuram ir labi kontakti ar citiem ietekmīgajiem, ir pienācis brīdis, kad tev vajag ko vairāk!

Tā nu es devos studēt uz Ženēvas Mūzikas konservatoriju (vidusskola latviešu izpratnē – *aut. piez.*) un studēju tur divus gadus. Mans pedagogs bija Žaks Zūns (*Zoon*) – flautas spēles leģenda.

Ko divu gadu laikā Zūns tev iemācīja tādu, ko nepaguva Paulo?

Kad atbraucu uz Ženēvu, nespēju sevi atraisīt uz visiem simt procentiem – pārāk koncentrējos uz tehnisko spēju noslīpēšanu līdz perfekcijai. Žakam Zūnam piemīt brīnišķīgā prasme ātri noteikt studentu raksturu un personību. Viņš saprata, kāds esmu, un spieda pareizās podziņas, lai es attīstītu tieši tās prasmes, kas man līdz tam brīdim bija trūkušas. Viņš nereti teica – laid savu zvēru vaļā! Ar šo teicienu viņš vēlējās panākt, lai mana instinktīvā personības daļa beidzot izlauztos cauri čaulai. Es nekad neesmu bijis instinktīvs spēlētājs – vairāk domātājs.

Tev droši vien vairāk patīk strukturēt.

Jā! Manī, protams, ir arī emocionālā, instinktīvā puse, bet vēl joprojām strādāju pie tā, lai šis zvērs iznāktu no manis. (*smejas*) Šajā ziņā Žaks Zūns man ļoti palīdzēja. Arī ar fantāziju, ar viņa neiedomājamo mīlestību pret mūziku – to viņš pielipina saviem studentiem. Gluži tāpat kā Paulo. Līdz ar to man likās ļoti jauki, ka starp veco un jauno skolotāju bija sasaiste – man tas ļoti palīdzēja, kad aizbraucu no Itālijas.

Vai pēc tam vēl kaut kur esi mācījies?

Jā. Pēc diviem gadiem Ženēvā es vēl joprojām ļoti vēlējos iepazīties ar Silviju Karedu (*Careddu*), kura daudzus gadus bija pirmā flauta Berlīnes "*Konzerthaus*" orķestrī, vēlāk "Vīnes filharmonikos". Viņa ir viena no ievērojamākajām flautas spēles virtuozēm Itālijā un vispār pasaulē. Vienmēr esmu viņu apbrīnojis, un vienmēr manī bijusi vēlme iepazīt viņu, tāpēc devos uz Berlīni, kur man bija iespēja studēt pie Silvijas Karedu vienu gadu.

Viņa man patiesi deva daudz – vairāk informācijas par tehniskiem knifīņiem, kas manu flautas spēli pacēla vēl augstākā līmenī. Brīdī, kad tavas tehniskās spējas ir ļoti augstas, tu vari vēl vairāk uzmanības pievērst spēles mākslinieciskajai pusei. Silvijai arī dzan bija fantastiska harizma – viņas mīlestība, pat kaisle pret mūziku un rūpība pret spēles stilu bija ļoti iedvesmojoša. Tas bija tikai viens mācību gads, bet ļoti intensīvs.

Pēc tam viņa aizgāja no pasniedzējas darba, jo ieguva vietu "Vīnes filharmonikos". Viņu aizstāja Matjē Gosī-Anselēns (*Gauci-Ancelin*), un es turpināju studijas pie viņa. Abiem mani Berlīnes pedagogiem bija līdzīgs redzējums par flautas spēli un mūziku kopumā. Patiesībā es vēl joprojām mācos Matjē klasē. Atbraucot uz Latviju, man nepietika laika nokārtot pēdējo eksāmenu, tāpēc studijas noslēgšu tikai šī gada jūnijā.

Un kā tu nokļuvi Latvijā?

Pirms gada uzdūros sludinājumam tīmekļa vietnē "*Musicalchairs*". Tur bija izsludināta vakance pirmās flautas vietai Latvijas Nacionālajā simfoniskajā orķestrī. Tobrīd atrados Japānā, Klusā okeāna valstu mūzikas festivālā, un pie sevis nodomāju, kāpēc gan neizmēģināt pieteikties šim orķestrim?

Tieši tajā dzīves posmā vēlējos (un joprojām vēlos) savu dzīvi saistīt ar spēli orķestrī. Tas vienmēr bijis mans sapnis. Tāpēc pieteicos vietai LNSO. Neko nebiju dzirdējis par Rīgu, par Latviju kopumā, varbūt kaut ko nedaudz par pašu orķestri. Kad ierados Latvijā dienu pirms konkursa, biju pārsteigts par Rīgas skaistumu. Rīga ir superskaista pilsēta! Atceros, kā zvanīju vecākiem un draugiem absolūtā sajūsmā. Godīgi sakot, nebiju to gaidījis. (*smejas*)

Nospēlēju konkursā, un likās, ka gāja labi. Manī vēl joprojām virmoja pozitīvas sajūtas, ko guvu Japānas festivāla laikā, – jutos ļoti motivēts. LNSO konkurss bija ļoti organizēts, ļoti profesionāls. Žūrija lūdza spēlēt vairākus patiesi sarežģītus orķestra fragmentus. Kad biju ticis finālā, jutu, ka man jāsakoncentrējas, uz skatuves jāatstāj viss, uz ko esmu spējīgs. Man patika konkursa procesa nopietnība. Beigu beigās četriem cilvēkiem tika dots pārbaudes laiks. Tagad esam palikuši divi. Drīz pārbaudes laiks beigsies, un tad jau redzēs, kā viss izvērtīsies.

Un kā tev liekas, kā tas izvērtīsies?

Ceru, ka labi. Nezinu, ja godīgi. Esmu ļoti priecīgs spēlēt šeit, bet nevainošu sevi, ja neizdosies turpinājums. Esmu devis no sevis labāko, uz ko vien esmu spējīgs. Ceru, ka kolēģi to novērtēs.

Vai tu vēlētos turpināt darbu Latvijā?

Jā. Absolūti. Man ļoti patīk šī orķestra enerģija. Vienmēr esmu salīdzinājis profesionālos orķestrus ar jauniešu orķestriem. Protams, ka profesionāļiem ir izkopta perfekcija, bet, kad spēlēju jauniešu orķestros, tajos vienmēr bija kāda īpaša enerģija. Profesionālajiem orķestriem tādas enerģijas parasti nav. Un jāteic, ka Rīgas orķestrī es to sajutu. Tādu gandrīz neizsakāmu mīlestību pret spēli un mūziku. Tas mainās ar ik jaunu diriģentu, kas stājas mūsu priekšā, tomēr, ja sajūtama liela koncentrēšanās no ikviena mūziķa, orķestris spējīgs publikai sniegt fantastiskas emocijas. Tas ir viens no iemesliem, kāpēc vēlos šeit palikt.

Man arī ļoti patīk spēlēt šī orķestra koka pūšaminstrumentu ansablī – tas liekas tik organiski! Tehniskās grūtības – skaņa, intonācija – nav nekāda problēma. Es jūtos patiesi labi, kad spēlēju ar saviem kolēģiem, viņi mani iedvesmo.

Un kā ar Latviju – vai patīk? Vai esi paguvis izbraukt ārpus Rīgas?

Īpaši daudz nav sanācis diemžēl, ziemas laikā tas bija pagrūti. Ļoti koncentrējos uz spēlēšanu un gatavošanos katram koncertam. Turklāt bija ļoti auksti, tāpēc nebiju īpaši motivēts iet ārā. (*smejas*) Aizbraucu uz Jūrmalu – man ļoti patika. Auksti, bet redzēt sniegaino pludmali bija fascinējoši. Itālijā nekas tāds nav iespējams. Bet tā rūpīgāk esmu apstaigājis tikai Rīgu un vēl joprojām to daru. Šeit jūtos ļoti ērti, izņemot brīžus, kad laikapstākļi satrakojas. Esmu dzīvojis vienā no aukstākajām Itālijas pilsētām, bet salīdzinoši ar Latviju tas nav nekas! Arī, studējot Berlīnē, izjutu aukstumu, tomēr Latvijas aukstums ir kas pavisam cits. (*smejas*) Tomēr man ļoti patīk sniegs – baltā sega pār ielām un kokiem.

Dažreiz atgādina pasaku.

Tieši tā! Biju ielicis pāris bildes "*Instagram*", kur redzams kanāls pie Vecrīgas un koki, pilni lāstekām. Komentāri bija – kas tas par sapni, kurā tu šobrīd atrodi? Un es teicu (*lepni*) – tā ir realitāte, tā ir Rīga!

Vai tev jau ir sava mīļākā vieta Rīgā?

Noteikti Vecrīga un parki pie tās. Arī vēstniecību rajons mani ļoti uzrunā. Atceros, ka īsi pēc atbraukšanas uz Latviju mani apciemoja draugi, un mēs atradām bāru "*Parunāsim*". Cilvēki bija teikuši, ka tā ir visromantiskākā kafejnīca pilsētā. Tā patiesi bija! Nu jau esmu bijis vairākās vietās – gan Vecrīgā, gan Rīgas centrā, piemēram, izstaigāju Ģertrūdes ielu. Redzu, ka vēl ir daudz vietu, ko atklāt. Manuprāt, Rīga ir ļoti dzīvelīga pilsēta. Un man patīk, ka tā ir arī internacionāla – redzu daudz studentu no citām pasaules valstīm. Jā, gan pilsēta, gan valsts ir maza, tomēr cilvēki vienalga brauc šurp un atrod, ko šeit darīt.

Vai saskati arī kādus mīnus?

Kā jau iepriekš teicu – aukstie laikapstākļi, reizēm tiešām grūti iziet no mājām. Bet šīgada ziemā nenaslimu ne reizi, par ko esmu ļoti lepns. (*smejas*) Nezinu par citiem mīnusiem... Varbūt tas, ka angļu valoda reizēm pieklibo? Bet es kā itālis tā nevaru sacīt, jo, atvainojiet, itāļi paši nav īpaši labi angļu valodas zinātāji.

Ir stereotips, ka latvieši ir kautrīgi. Vai piekrīti?

Pirmais iespaids drīzāk ir distances ieturēšana. Nedomāju, ka kautrīgums, jo brīdī, kad ar kādu iepazīsties, tu daudz saņem pretī. Un atvēršanās process nav īpaši ilgs. Protams, latvieši ir krietni citādāki nekā itāļi vai spāņi.

18. aprīlī Anglikāņu baznīcā būs LNSO pūtēju koncerts.

Spēlēsīm Ludviga van Bēthovena Rondino, Riharda Štrausa Otro sonatīni, un būs pirmatskaņojums laikmetīgam skaņdarbam, ko sarakstījis latviešu komponists Jēkabs Nīmanis. Bēthovenu diemžēl nespēlēšu, jo šajā opusā nemaz nav flautu. Bet tas vienalga ir interesants skaņdarbs. (*pauze*) Loģiski – fakts, ka partitūrā nav flautu, nenozīmē, ka skaņdarbs ir neinteresants (*smejas*). Bēthovens uzrakstīja Rondino jaunībā. Šī mūzika vairāk kalpoja izklaidei – sanāk tāda klasiskā popmūzika. Tajā laikā vienīgie pieejamie koka pūšaminstrumentālisti nāca no pūtēju grupām, kas bijušas mazāk prasmīgas un izglītotas. Līdz ar to mūzika, ko Bēthovens rakstīja, bija vieglāka. Savukārt Štrausa skaņdarbā ir vairāk spēlētāju un skaņdarba rakstība citāda – katrs instruments svarīgs, jūtams, ka komponists netiecas uz vieglās mūzikas radīšanu.

Tas ir sarežģītāks, prasa lielākas tehniskās zināšanas un prasmes, vai ne?

Absolūti. Štrauss vienmēr apbrīnoja Mocartu. Mocarts savā ziņā bija viņa mentors. Šī skaņdarba II un III daļā Štrauss pat ielicis pāris Mocarta citātu, tas rada neoklasicistisku skanējumu. Savukārt I un IV daļā jūtama vēlīnā romantisma estētika, kaut kas līdzīgs Vāgneram. Šī koka pūšaminstrumentu sonatīne ir teju vai simfonija – ļoti apjomīga. Man liekas, ka publikai patiks dzirdēt kaut ko neierastu – trīs atšķirīgi laikmeti, komponisti, stili. Jēkaba Nīmaņa opusa pirmatskaņojums būs pārsteigums visiem – gan publikai, gan mums pašiem, mūziķiem.

Kas tevi iedvesmo kā mūziķi?

Mani iedvesmo citi mūziķi un jo īpaši viņu muzikālās attīstības ceļš. Vienmēr esmu ļoti ieinteresēts, kāds bijis šis ceļš, kā viss norisinājies, lai mūziķis nokļūtu tur, kur viņš ir. Cita mūziķa ceļa vērošana var kļūt par motivāciju man pašam. Iespējams, ka man bija vieglāks ceļš nekā citiem, bet tas vienalga bijis gana sarežģīts.

Arī man nācies saskarties ar neveiksmēm, neizdibināmiem jautājumiem, lai nokļūtu tur, kur esmu. Bet vienmēr vēlējos cīnīties un nepadoties, jo jutu lielu mīlestību pret mūziku. Pat neveiksmīgākajos momentos sajutu cerību un apzinājos, ka tas viss ir tā vērts.

Man patīk sasaistīt mūziku ar citām mākslām. Ļoti patīk arhitektūra, daba, glezniecība. Visā šajā vienmēr sajūtu saikni ar mūziku.

Kāpēc mūzika ir superīga?

Tāpēc, ka tā mums dod tik daudz! Kas cilvēkam vajadzīgs? Domāju, ka tās ir emocijas, sajūta, ka esi dzīvs. No skumjām un ironijas līdz priekam – visas emociju ēnas un krāsas padara mūs dzīvus, un mūzika tām atdodas visvairāk. Ir filozofi, kas saka – mūzika ir bezgalīga, neierobežota vērtība. Cilvēkiem viss ir diezgan ierobežots. Mēs nomirstam, un tas ierobežo – apstādina mūsu dzīvi. Mūzikai – ja pat tai ir konkrēta forma un konkrētas likumsakarības – vienalga ir spēja radīt bezgalības sajūtu un visas tās emocijas, kas sniedz mums jēgpilnu dzīvi.